ти дивуєшся що мої руки та й зрештою вся шкіра пахне яблуками це й справді
якось дуже дивно принаймні ти так говориш я теж це відчуваю але кажу тобі
що немає чого дивуватися Бог щось відбирає і щось натомість додає так стається
фактично завжди ти ж знаєш що коли я нервую коли я багато нервую з мене
починає осипатися волосся як листя із дерева хіба ти цього не помітив хіба не
зауважив що я щоночі коли ти засинаєш відклеюю із твого тіла пластирі
торкаюся пальцями де тобі боліло і рани затягуються удари заживають хіба
не знаєш що заліплюю ними своє маленьке серце і цих пластирів на ньому вже
так багато що деколи між ними проступає кров і доводиться завертати її просити
іще не час шкіра моя щоправда вже тепер тоншає і починає пахнути теплими
від сонця яблуками гарячими сонцями моїм сином під моїм серцем іще так рано
мій любий так рано руки наші теплі а б’ють холодно дивуєшся ти тепер всьому
дивуєшся а я знаю що ти просто не можеш забути мого розтріснутого навпіл голосу
ти досі чуєш тобі досі лунає цей звук як мої слова падають на землю потьмянілими
і якимись дуже крихкими золотими монетами і ти знаєш що я боюся що можу тепер
оніміти і я знаю що ти знаєш що я боюся що можу тепер оніміти і ми тремтимо
як дерева на вітрі як дві осики і наше листя сивіє якщо тільки листя справді може
посивіти дуже міцно мене обіймаєш дуже міцно притискаєш до серця і кажеш

так насправді не може бути я позбираю це потьмяніле золото відчищу
його і воно блищатиме на сонці воно дзвенітиме як твій сміх і я запитую
чи справді мій сміх
дзвенить і ти кажеш що справді і запитуєш чому в мене всі руки в
синцях і де я
падала а я нічого не можу згадати бо ці яблука пахнуть так тонко і так
солодко
бо є речі яких не варто в собі тримати бо є щось більше від смутку і болю
бо сьогодні мені хочеться розповісти тобі про найбільшу в світі радість
яка теж
як і я сьогодні чомусь пахне яблуками